

Varför jag gillar cajun

Vi bad en av få svenska cajunmusiker berätta lite om sin passion för genren. Thor Ahlgren, ledare för cajunbandet Alligator Gumbo, får berätta sin historia.

Under hela min barndom har jag vuxit upp med folk- och medeltidsmusik. Min pappa Egil spelade bland annat Queen Ida och mamma brevväxlade med någon gammal släkting från Louisianastrakten i USA. Där planterades mitt lilla undermedvetna frö som senare blomstrade ut 2005, då Balfa Toujours tillsammans med Sammy Lind spelade på Jeriko i Malmö. Jag blev helt frälst och minns så väl hur Dirk Powell satt på en låda och spelade durspel. I samma veva höll jag på att lära mig knappdragspel och startade efter detta ett Cajunutskott på gymnasiet där jag övertalade några vänner att vara med och spela cajunmusik. I slutändan var vi tre personer kvar i utskottet: Jag, Johan Larsson på sång och barndomsvännen Robin som enbart ville spela triangel. Tillsammans startade bandet Alligator Gumbo och vi höll vår första framträdande med låten "Jolie Blonde" på julavslutningen i Malmö konserthus.

Efter den där julavslutningen la jag ner oändligt mycket tid på att finna och lära mig låtar och material. För att förstå musiken helt måste man även veta om historien och språket bakom den. I samma veva sålde jag mitt gamla dragspel och köpte ett nytt handbyggt durspel i Frankrike. Bandmedlemmar byttes och tillkom, bland annat de gamla rävarna Leif

Eriksson på gitarr och Fred Sörensson på fiol. Kort därpå spelade vi in första skivan "Lacassine Special". Bandet blev efter detta mer etablerat och hade flera spelningar runt om i Danmark och södra Sverige.

Efter åtta år av längtan till Louisiana – cajunmusikens hjärta – åkte jag dit och fick träffa och spela ihop med flera av de stora musiker jag lyssnat på under så många år. Här besökte jag bland annat Joel Savoys bror och far, Wilson och Marc. I Marcs workshop fick jag tillåtelse att köpa mitt andra durspel, byggt av honom själv. Efter detta besök kom jag inte bara hem med ett nytt durspel och nya vänner, utan även med hjärtat fyllt av inspiration till att skiva ny musik. 2014 kom Alligator Gumbos andra skiva "Simmerin". Tillsammans med den tidigare skivan nominerades dessa två till 2a och 3e bästa platta utanför Louisiana utav vännerna från Cajun French Music Association.

Tio år har gått sen Alligator Gumbo spelade "Jolie Blonde" i Malmö. Nu för ett par veckor avslutade vi en Sverigeturné tillsammans med Cajun Country Revival, där Joel Savoy, Jesse Lege, Nadine Landry och Sammy Lind (som var på den där "första mötet med cajun"-scenen för 13 år sedan) är bandmedlemmar och numera vänner.

Det är det här som är så häftigt med folk och rootsmusik – och hela världen kring det – att personer som man har sett upp till är helt vanliga männi-

skor som man man stöta på i musikvärlden, bli vänner och tillsammans spela den musik man tycker om. Detta är kraften med traditionell musik från olika kulturer, att man kan mötas och finna gemenskap. Här är cajunmusik det perfekta exemplet på den kulturella mixen av olika folk som vill spela, dansa och umgås tillsammans.

Varför svenskar även gillar cajunmusik mycket, tror jag, är vår inbyggda natur och kärleken till dragspel och skaldjur. Dessutom är Sverige amerikaniserat vilket gör att cajuntraditionen går hand i hand med mycket av det som vi håller kärt, men ändå med en kryddig touch som vi nordbor gärna stampar takt till.

Cajunmusik har så starkt uttryck och sound att de flesta tycker om det, trots att de inte förstår texten. Med sina enkla uppbyggda låtar, africa beats och franska indiansång är cajunmusik som en bulldozer som tar sig fram och försätter sina lyssnare i någon sorts urljudstrans.

Det perfekta exemplet på cajunmusikens kraft är från då jag och min sambo Josefin arrangerade en cajunkväll i hennes by Hajom - under turnén med Cajun Country Revival. Slutsåld kväll med en fullsmockad bygdegård, folket som kom var gamla och unga, urbybor och nyinflyttade, musikentusiaster från Göteborg och cajunälskare från kranskommunerna som ringde och undrade om detta var sant. Förutom att kvällen bestod av musik i form av konsert och jam, bjöds det även på en stor egenputtrad Gumbogryta (Jesse och Joel tyckte det var den bästa de smakat utanför Louisiana!) och ett dansgolv som glödde hela kvällen lång. Det är på platser som dessa där folkmusik gör sig som bäst – där publiken och musiken är ett.

I allt jag gör vill jag använda egen-skriven och traditionell musik som slagkraft för att människor ska samlas för att umgås, dansa, äta, njuta och ha en glädjefyllt stund tillsammans.

THOR AHLGREN, Alligator Gumbo
Hemsida: <http://thor.ahlgren.org>
www.alligatorgumbo.com